

Ochrana proti hluku

Domáhá-li se žalobce jako vlastník nemovitosti ochrany proti hluku, je třeba žalobní návrh formulovat tak, že žalovaný je povinen zdržet se obtěžování žalobce hlukem z (v žalobě uvedeného) pozemku žalovaného (případně i z jiné věci patřící žalovanému), pronikajícím na (v žalobě uvedenou) nemovitost žalobce. Jestliže soud zjistí, že dochází k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům (případně, že jde o vážné ohrožení výkonu jeho práva), žalobě vyhoví; v odůvodnění rozsudku vyloží míru obtěžování, která je v dané věci přiměřená poměrům, a míru obtěžování v dané věci zjištěnou.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 2296/2006, ze dne 22.2.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobců: a) Ing. M. V. a b) Mgr. H. V., c) D. G., d) R. H. a e) M. H., f) M. H., g) Z. M., h) E. K., a i) M. K., j) L. U., a k) J. U., l) L. T., a m) J. T., n) A. K., a o) K. K., všech zastoupených advokátem, proti žalovanému městu R., zastoupenému advokátem, o uložení povinnosti žalovanému zdržet se rušení žalobců hlukem, vedené u Okresního soudu v Rakovníku pod sp. zn. 6 C 268/2001, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. února 2006, č. j. 30 Co 526/2004-454, tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. února 2006, č. j. 30 Co 526/2004-454, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobci tvrdili, že žalovaný v roce 2000 přestavěl původní hřiště na svých pozemcích v k. ú. R. na hřiště víceúčelové, které je bez omezení užíváno i k provozu skateboardů, jejichž hlukem jsou žalobci jako vlastníci domů a přilehlých pozemků, nacházejících se v okolí hřiště, obtěžováni nad míru přiměřenou poměrům. Navrhovali proto, aby žalovanému bylo uloženo zdržet se rušení žalobců hlukem z provozu skateboardů na uvedeném hřišti.

Okresní soud v Rakovníku („soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 16. září 2002, č. j. 6 C 268/2001-163, rozhodl, že žalovaný je povinen „zdržet se rušení žalobců hlukem pocházejícím z provozu skateboardů na „víceúčelovém hřišti S.“ umístěném na pozemcích par. č. 5420, 3039/6 a 3039/5 v k. ú. R.“ a dále nahradit žalobcům a státu náklady řízení.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 30. prosince 2002, č. j. 30 Cdo 409/2002-187, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že žalobci jsou jako vlastníci okolních nemovitostí, na které může pronikat hluk z předmětného hřiště, legitimováni k podání žaloby podle § 127 odst. 1 občanského zákona (dále „ObčZ“) proti žalovanému, který hřiště provozuje a je také vlastníkem pozemku, na kterém se hřiště nachází. Uložil soudu prvního stupně, aby za účelem zjištění existence tvrzeného rušení doplnil dokazování znaleckým posudkem zaměřeným na hlukové poměry nikoliv na samotném hřišti, ale v rodinných domech žalobců a na přiléhajících zahradách.

Soud prvního stupně rozhodl znovu rozsudkem ze dne 3. září 2004, č. j. 6 C 268/2001-317, tak, že žalobě vyhověl.

Vyšel ze zjištění, že žalovaný je vlastníkem budovy sociálního zařízení se st. p. č. 5420, dále pozemku parc. č. 3039/5 ostatní plocha a ostatní veřejná zeleň a pozemku parc. č. 3039/6 ostatní plocha, hřiště, stadion, vše v k. ú. a obci R. Nemovitosti tvoří jeden funkční celek „víceúčelové hřiště S.“, zbudované žalovaným v místě, kde se hřiště nacházelo již v prvé polovině minulého století, avšak nově od kolaudace v roce 2000 slouží také ke skateboardingu. K tomu účelu nachází se na hřišti tři pevné kovové rampy a skateboardisté používají i svoje další kovové a dřevěné překážky, které mají uschovány u správce hřiště. Okresní hygienik v R. závazným posudkem ze 7. 9. 2000 omezil provoz skateboardů na hřišti na 1, 5 hodiny denně. Tak byl původně vymezen i provozním řádem hřiště, který však byl v průběhu tohoto soudního řízení zrušen. Hřiště užívají v pracovní dny dopoledne děti z mateřských škol, v pracovní dny odpoledne a o víkendech zejména skateboardisté. Žalobci bydlí v domech v okolí hřiště, jde o vilovou čtvrť v klidné zóně města, vzdálené 150 m od nejbližší rušné komunikace. Doplnil dokazování znaleckým posudkem z oboru technické obory se specializací na hluk v životním a pracovním prostředí znalce Ing. O. K., CSc., z 22. 12. 2003. Znalec provedl měření hladiny akustického tlaku, kterou se vyjadřují nejvýše přípustné hodnoty hluku ve stavbách pro bydlení a venkovním

prostoru podle vládního nařízení č. [502/2000](#) Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve dnech 5. a 26. 11. 2003. I když to soud prvního stupně nezmínil, šlo o měření na hranici pozemků žalobců M., T., U., V. a G. a ve vzdálenosti 1 m před fasádou domů žalobců H., K., H. a K. a v domech žalobců M., T., U. a K. Soud prvního stupně uvedl, že „pokud jde o vnitřní hluk, znalec konstatoval, že z provedených měření je patrné, že dle nařízení vlády č. [502/2000](#) Sb. jsou požadavky na hluk překročeny ve všech místech měření při otevřených oknech... při zavřených oknech byly požadavky citovaného vládního nařízení překročeny pouze v jednom místě... a venkovní hluk je překročen ve třech místech měření.“ Znalec přirovnal hluk skateboardingu k hluku zámečnické dílny, který se v dané lokalitě dříve neobjevoval, a proto vnímaný jako velmi rušivý, především s ohledem na jeho odlišné frekvenční složení v porovnání s ostatními zvuky. Dne 31. května 2004 znalec sdělil, že vyhl. č. [502/2000](#) Sb. byla s účinností od 1. dubna 2004 změněna vyhl. č. [88/2004](#) Sb., která stanoví, že limity hluku se nevztahují na hluk z veřejného prostranství. Dále soud prvního stupně zjistil z protokolů o měření hluku, vypracovaných Okresní hygienickou stanicí R., že měření 27. a 28. 9. 2001 a 10. 10. 2001 se týkalo hranic pozemků žalobců, a k překročení limitu hluku 50 dB stanoveného pro venkovní prostředí v obytném území došlo v obou případech pouze u žalobců „ad e) g), m), k), l) a v jednom případě u žalobce ad f)“, že měření 14. 10. 2001 bylo provedeno na hranicích pozemků žalobců „ad d) a e), ad m) n) a ad f)“ a k překročení limitu došlo na hranici pozemků žalobců „ad d) e) m) a n)“. Soud prvního stupně s přihlédnutím ke zjištěným místním poměrům (žalobci postavili své domy ve vilové čtvrti, kde bylo situováno dětské hřiště, a není žádná průjezdná komunikace), každodennímu rušení žalobců hlukem z provozu skateboardů, specifičnosti tohoto hluku jako „kovového“ charakteru, pravidelně se opakujícího chvílemi větší poté menší intenzity, a tomu, že intenzita hluku byla naměřena i přes 50 decibelů, což je hranice ohrožující zdraví podle správních předpisů o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, „byť soud při svém rozhodování spor dle citovaných norem neposuzoval“, dospěl k závěru, že žalovaný hlukem ze skateboardů na hřišti obtěžuje žalobce nad míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 ObčZ, a žalobě vyhověl. Soud prvního stupně rovněž uvedl, že rozsudek nenařizuje likvidaci hřiště ani nezakazuje provoz sportů, pro něž bylo určeno, nýbrž toliko ukládá žalovanému povinnost zdržet se rušení žalobců hlukem z provozu skateboardů nad míru přiměřenou poměrům. K námitce žalovaného, že na skateboardech nelze jezdit „potichu“, soud prvního stupně poznamenal, že je věci žalovaného, jaké opatření učiní, např. může činnost skateboardů přestěhovat do jiné části města.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze jako soud odvolací po doplnění dokazování rozsudkem ze dne 8. února 2006, č. j. 30 Co 526/2004-454, výrokem pod bodem I. rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé potvrdil ve správném znění, že „nesprávné označení pozemku parc. č. 5420 se nahrazuje označením: parcela st. 542 a že tato parcela i další pozemky parc. č. 3039/5 a 3039/6 jsou zapsány v katastru nemovitostí, vedeném Katastrálním úřadem pro S. k., Katastrální pracoviště R. na LV č. 10001 pro katastrální území a obec R.“ Výroky pod body II. a III. rozhodl o nákladech odvolacího řízení a soudním poplatku.

Odvolací soud především konstatoval, že žalobci jsou jako vlastníci nemovitostí umístěných v dosahu hluku vycházejícího z nemovitosti žalované aktivně legitimováni domáhat se ochrany proti tomuto hluku podle § 127 odst. 1 ObčZ, a pasivně legitimovaným je v případě takového rušení vlastníků, případně nájemce pozemku, z něhož rušení vychází. Jestliže i obec jako vlastníci nemovitosti je oprávněna domáhat se ochrany podle § 127 odst. 1 ObčZ, jak vyplývá z rozhodnutí publikovaného pod R 6/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, pak má sama povinnost zabránit tomu, aby se nemovitosti v jejím vlastnictví nestaly zdrojem obtěžování jiných občanů. Na tom by nezměnilo nic ani to, kdyby šlo o veřejné prostranství. V takovém případě by obec mohla omezit provoz obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 10 odst. 2 zákona č. [128/2000](#) Sb., o obcích (k tomu odvolací soud odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/98 a Pl. 2/2000). Žalobní návrh tak, jak byl v odvolacím řízení upřesněn ohledně jednoho z pozemků, a kterým se žalobci domáhají, aby se žalovaný zdržel přesně vymezeného rušení, shledal odvolací soud odpovídající žalobě na ochranu vlastnického práva podle § 127 odst. 1 ObčZ. Vzhledem k tomu, že v rozporu se zadáním soudu prvního stupně znalec Ing. O. K., CSc., provedl měření hladiny akustického tlaku jen v některých domech žalobců, odvolací soud dokazování doplnil a znalec provedl 15. 4. 2005 měření hladiny akustického tlaku i ve stavbách žalobců V., G., H., H. a K. Z doplněného znaleckého posudku (znalec vycházel i z dřívějších měření provedených 5. a 26. 11. 2003) odvolací soud zjistil, že znalec vyhodnotil hluk na předmětném hřišti jako proměnný s tím, že dopady jezdců při doskocích mají podle vládního nařízení č. [502/2000](#) Sb., ve znění novely provedené vládním nařízením č. [88/2004](#) Sb., účinné od 1. 4. 2004, charakter hluku vysoce impulsního. Jestliže nejvyšší přípustná hodnota hladiny akustického tlaku ve „venkovním chráněném prostoru a u venkovních staveb“ činila 38 dB, pak „byly požadavky na venkovní hluk dle vládního nařízení č. [502/2000](#) Sb. překročeny ve všech místech měření.“ Limity na vnitřní hluk (výše neuvedena) byly při otevřených oknech překročeny v domech žalobců M., T., U., K., H. a H. Při otevřených oknech v domech žalobců dochází ke zhoršení hlukových poměrů v rozsahu 2-10 dB v porovnání s dobou, kdy skateboarding není provozován. Při zavřených oknech byl limit pro vnitřní hluk stanovený vládním nařízením č. [502/2000](#) Sb. překročen jen u žalobců K. K prokazatelnému zhoršení hlukových poměrů při zavřených oknech došlo u žalobců M., T., U., K., H. a H., a to o 4-7 dB v porovnání s dobou, kdy se skateboarding neprovozuje. Hluk z provozu skateboardingu lze na základě porovnání frekvenčního složení porovnat s

hlukem zámečnické dílny, který se před zahájením tohoto provozu neobjevoval, a v dané lokalitě může být vnímán jako „vysoce rušivý.“ Dále odvolací soud zjistil ze Závěrečného stanoviska, veřejného ochránce práv, ze dne 20. prosince 2005, ve věci hluku způsobovaného hlukem předmětného hřiště, že předmětem jeho šetření byl postup stavebního úřadu a Krajské hygienické stanice S. k. Z tohoto šetření vyplývá, že hygienická stanice provedla státní kontrolu provozu předmětného hřiště v době od 23. 6. 2005 do 27. 9. 2005, včetně aktuálního měření hluku. V „obou měřících bodech“ bylo zjištěno překročení nejvýše přípustné ekvivalentní hladiny akustického tlaku stanovené § 12 odst. 2 vládního nařízení č. 502/2000 Sb. Veřejný ochránce neakceptoval obranu žalovaného, že hřiště je veřejným prostranstvím, pro které nejsou limity hluku žádným předpisem stanoveny, neboť dospěl k závěru, že jde o povolenou a zkolaudovanou stavbu. Zdůraznil také, že provozem stavby hřiště došlo překročení nejvyšší přípustné ekvivalentní hladiny akustického tlaku stanovené v § 12 odst. 2 vládního nařízení č. 502/2000 Sb., a není důvod ke sporu o tom, zda hluk ohrožuje zdraví okolních obyvatel či nikoliv. Odvolací soud uzavřel, že nejvyšší přípustné hladiny akustického tlaku byly podle vládního nařízení č. 502/2000 Sb. překročeny, pokud jde o „venkovní hluk“, ve všech místech měření a limity pro vnitřní hluk při otevřených oknech u většiny nemovitostí žalobců. Ani v případech hluku z veřejného prostranství není vyloučena ochrana vlastníků rušením dotčených nemovitostí, přičemž odvolací soud hřiště za veřejné prostranství ani nepovažoval. Poukázal na to, že § 34 zákona č. 128/2000 Sb. vymezuje veřejné prostranství jednak tím, že vyjmenovává jeho druhy či typy, dále znakem jeho přístupnosti a i z pohledu vlastnických charakteristik. Jde o prostor, který je každému přístupný, který tak nemůže být omezen nebo oplocen. V daném případě však je hřiště oplocenou stavbou. Odvolací soud také zdůraznil, že dodržení či překročení limitů hladiny akustického tlaku stanoveného vládním nařízením č. 502/2000 Sb. není pro rozhodnutí ve věci zásadní. Obtěžování nad míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 ObčZ nemusí totiž vždy znamenat porušení správního předpisu. Pokud obtěžování překračuje meze stanovené správním předpisem, přesahuje i míru přiměřenou poměrům, ale sotva tomu bude naopak. K tomu odkázal na shodné závěry v publikacích J. S. Vlastnické právo a J. S. Ochrana vlastnictví a držby. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že se žalobcům podařilo prokázat, že hluk způsobený provozem skateboardů na předmětném hřišti vzhledem k jeho charakteru, frekvenčnímu složení i intenzitě (u venkovního hluku jsou překročeny i limity dané správním předpisem) je nutno s ohledem na místní poměry tiché vilové čtvrti považovat za obtěžování žalobců nad míru přiměřenou poměrům. Podotkl také, že i když v místě dříve hřiště existovalo, nelze dovozovat, že přiměřené poměrům je provozovat jakýkoliv sport, neboť běžný hluk nedosahoval intenzity hluku z provozu skateboardů, nebyl nepříjemného charakteru a ani tak nebyl žalobci vnímán.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost dovozuje z § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále „OSŘ“). Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, neboť dovolacím soudem dosud nebyla řešena otázka, zda obec může být původcem hlukových imisí, řešena byla pouze otázka opačná. Kromě toho zdrojem hluku jsou skateboardisté, kteří jsou v postavení uživatelů pozemku, a žaloba by měla směřovat právě proti nim. Obec nemá zákonnou možnost, jak omezit pohyb občanů časově nebo jinak, a to ani obecně závaznou vyhláškou, neboť ta by musela vycházet z existujícího zákona. Obdobně se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 14/98, v němž uvedl, že obec nemůže omezit rozsah hudebních produkcí, byť by to bylo v souvislosti s ochranou veřejného pořádku. Uvedený nálezk tak odvolací soud vyložil nesprávně. Dále žalovaný namítá, že výrok rozsudku odvolacího soudu je nevykonatelný, neboť je neurčitý a neodpovídá obsahu petitů, jak byly judikovány Nejvyšším soudem, např. v rozhodnutí sp. zn. 33 Odo 1855/99. Podle žalovaného výrok nespécifikuje zcela jasně, jaké činnosti se má žalovaný zdržet, pojem rušení hlukem je až příliš obecný a znamená, že žalovaný se má zdržet veškerého rušení. Protože v něm není uvedeno, že se žalovaný má zdržet rušení nad míru přiměřenou poměrům a jakou, neodpovídá zákonu. Vadou řízení je i to, že se odvolací soud nezabýval námitkou žalovaného, že většina žalobců není vůbec aktivně legitimována. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaný ruší hlukem žalobce nad míru přiměřenou poměrům, ačkoliv se opírá o znalecký posudek, v němž je konstatováno, že v některých případech k překročení hlukového limitu nedošlo. U většiny žalobců není „v domě hlukový limit daný vládním nařízením 502/2000 Sb. překročen v žádném případě“ - podle žalovaného jde o domy žalobců V., G., M., K., U., T. a K. Pak lze stěží usuzovat na to, že jde o hluk nad míru přiměřenou poměrům, když žalovaný připomíná, že přiměřenost má být hodnocena objektivně, nikoli podle subjektivních pocitů žalobců. Z listinných důkazů (protokol č. 2005/0203/12 Hygienické laboratoře K.) vyplývá, že výsledky se vztahují na více zdrojů hluku, mimo provozu na hřišti též na dopravu na přilehlých komunikacích nebo letadla. I tak je limit překročen jen nepatrně, když se vezme v úvahu nejistota měření, a že takové překročení není uchem rozpoznatelné. Nadto žalovaný trvá na tom, že pro daný případ limity stanovené vládním nařízením č. 502/2000 Sb. nelze použít. Není totiž správný závěr odvolacího soudu, že hřiště není veřejným prostranstvím. I kdyby šlo o kolaudovanou oplocenou stavbu, může jít o veřejné prostranství, neboť zákon o obcích nejprve příkladmo jmenuje veřejná prostranství a dále uvádí, že jím jsou i všechny prostory přístupné každému bez omezení, bez ohledu na vlastnictví. Dané hřiště také každému bez omezení přístupné je. Oplocení plní jen ochrannou funkci, hřiště nebylo uzamčeno na žádnou dobu. Oplocení samo tedy nemůže být posuzováno jako nesplnění podmínky obecného přístupu na pozemek. Žalovaný znovu zdůrazňuje, že nemůže provoz na hřišti upravit obecně závaznou vyhláškou, neboť sportovní činnost není žádným zákonem regulována. Žalovaný

také nesouhlasí s výroky rozsudku odvolacího soudu, kterými mu bylo uloženo nahradit žalobcům a státu náklady řízení, a navrhuje, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobci se k dovolání vyjádřili tak, že žalovaný sice deklaruje uplatnění dovolacích důvodů podle § 241a odst. 2 písm. a) a b) OSŘ, avšak nespécifikuje procesní vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud za takovou vadu považuje nedostatek aktivní a pasivní legitimace, jde o posouzení hmotněprávních otázek. Nesprávné právní posouzení věci nemůže spočívat v tom, že výrok rozsudku odvolacího soudu je neurčitý a nevykonatelný. Tak tomu ani není, neboť je formulován podle petitu, který odpovídá § 127 odst. 1 ObčZ, a je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu. Protože zdržení se určitého chování je nezastupitelným jednáním, provádí se výkon takového rozhodnutí podle § 351 OSŘ. Žalobci shledávají, že věcnou legitimaci účastníků posoudil odvolací soud správně. Žalovaný je nejen vlastníkem pozemků, ale i stavby hřiště na těchto pozemcích, přičemž nejde o veřejné prostranství. Námitka žalovaného, že nemůže obecně závaznou vyhláškou regulovat provoz na hřišti, je paradoxní, neboť zastupitelstvo obce dne 26. června 2006 vydalo obecně závaznou vyhlášku, kterou zakazuje na předmětném hřišti rušení hlukem z provozu skateboardů. Pokud žalovaný v dovolání namítá nesprávnost skutkových zjištění ohledně naměřené hladiny hluku, nelze takový dovolací důvod proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu použít. Za správný považují žalobci i výrok rozsudku odvolacího soudu o nákladech řízení a navrhují, aby dovolání bylo odmítnuto.

Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno včas oprávněnou osobou (účastníkem řízení) řádně zastoupenou, dále zkoumal, zda jde o dovolání přípustné.

Podle § 236 odst. 1 OSŘ je dovolání přípustné proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

V daném případě je rozsudek odvolacího soudu rozhodnutím potvrzujícím rozsudek soudu prvního stupně. Přípustnost proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podle § 237 odst. 1 písm. b) OSŘ založena není, neboť soud prvního stupně i po zrušení svého prvního rozsudku, dalším rozsudkem rozhodl znovu tak, že žalobě vyhověl.

Zbývá tedy přípustnost podle § 237 odst. 1 písm. c) OSŘ, který stanoví, že dovolání je proti rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, přípustné, není-li dovolání přípustné podle písm. b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí ve věci samé má po právní stránce zásadní význam. Podle § 237 odst. 3 OSŘ má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která nebyla v rozhodování odvolacího soudu dosud vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné, neboť v posouzení otázky, jaké ochrany se lze domáhat podle § 127 odst. 1 ObčZ proti rušení hlukem pronikajícím ze sousední nemovitosti, je rozsudek odvolacího soudu v rozporu s judikaturou dovolacího soudu, a to rozsudkem Nejvyššího soudu z 27. 5. 2004, sp. zn. 22 Cdo 1421/2004, publikovaným pod R 14/2006 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek.

Žalovaný v prvé řadě namítal, že žaloba proti obtěžování nad míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 ObčZ nemůže směřovat proti vlastníkovu nemovitosti, ze které rušení pochází, je-li tímto vlastníkem obec. Jak už zmínil odvolací soud, v rozsudku z 25. 8. 1999, sp. zn. 2 Cdo 330/97, publikovaném pod R 6/2001 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obec jako vlastník sousední nemovitosti je oprávněna domáhat se podle § 127 odst. 1 ObčZ i ochrany před obtěžováním hlukem (popř. vibracemi). V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud uvedl, že „obec je veřejnoprávní korporací, jejíž faktický základ tvoří občané (osobní substrát této právnické osoby ve smyslu § 18 odst. 1 ObčZ), že občané mají schopnost vnímat uvedené imise a jsou-li jimi rušeni při oprávněném užívání nemovitostí ve vlastnictví obce, je jimi při výkonu vlastnického práva rušena i obec.“ Nejvyšší soud dále v rozsudku z 29. 11. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1614/2005, v němž byla žalována obec, uvedl, že „hřiště je určeno žalovaným k provozování sportovních her a je jím určeno k využívání širokou veřejností; proto žalovaný odpovídá podle § 127 odst. 1 ObčZ za to, že při provozování hřiště k určenému účelu nebude žalobce rušen nad míru přiměřenou poměrům a že nebude vážně ohrožen výkon jeho práv.“ Odvolací soud se tedy neodchýlil od rozhodnutí Nejvyššího soudu, z něhož pro daný případ vyplývá, že vlastníku sousední nemovitosti náleží vůči obci ochrana podle § 127 odst. 1 ObčZ před obtěžováním nad míru přiměřenou poměrům hlukem z nemovitosti ve vlastnictví obce. I v daném případě žalovaná obec sama zdůrazňuje, že hřiště, nacházející se na jejích pozemcích, využívají její občané, tedy že hluk je způsobený činností těch, kdo obec tvoří. V této o souvislosti také dovolací soud podotýká, že neobstojí ani námitka žalovaného, že provoz skateboardů na hřišti na svých pozemcích nemůže omezit, a to ani obecně závaznou vyhláškou, neboť takové oprávnění nenáleží do samostatné působnosti obcí. Pak ovšem přehlédl, že podle

§ 10 písm. a) zákona č. [128/2000](#) Sb., o obcích, na který odvolací soud také poukázal, a který stanoví, že obec může v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou ukládat povinnost k zabezpečení veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by byly v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze v místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány. Činnost (provoz skateboardů), způsobující obtěžování hlukem nad míru přiměřenou poměrům, lze podřadit pod činnost v rozporu se zdravím, neboť hlukem se podle § 30 odst. 2 zákona č. [258/2000](#) Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých zákonů, rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis. Poukaz žalovaného na náleží Ústavního soudu ze dne 25. srpna 1998, sp. zn. Pl. ÚS 14/98, publikovaný pod č. 89/Svazek 11 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, neobstojí. Tento náleží byl totiž vydán za účinnosti zák. č. [367/1990](#) Sb., o obcích, který byl zrušen novým zákonem o obcích č. [128/2000](#) Sb., účinným od 15. 11. 2000. Ústavní soud již v náleží ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 4/2000, publikovaném pod č. 189/Svazek 20 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, zdůraznil, že „je nucen reflektovat legislativní vývoj, k němuž došlo nabytím účinnosti zákona č. [128/2000](#) Sb.“, a že obec je nově zmocněna v samostatné působnosti obecně ukládat povinnosti uvedené v § 10 písm. c) tohoto zákona. To nepochybně platí i pro působnost obce nově vymezenou pod písmeny a) a b) tohoto ustanovení.

Ustanovení § 127 odst. 1 ObčZ poskytuje ochranu proti obtěžování, přesahujícímu míru přiměřenou poměrům nebo vážně ohrožujícímu výkon práv, způsobenému činností vlastníka věci při jejím užívání (tzv. imise).

Jde-li o ochranu proti obtěžování hlukem, je nutno při formulaci žalobního návrhu i rozsudku vycházet z pravidel, uvedených v rozsudku Nejvyššího soudu z 27. 5. 2004, sp. zn. 22 Cdo 1421/2003, publikovaném pod R 14/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, který se týkal obtěžování včelami, lze jej však přiměřeně použít i v jiných případech ochrany proti imisím. Domáhá-li se žalobce jako vlastník nemovitosti ochrany proti hluku, je třeba žalobní návrh formulovat tak, že žalovaný je povinen zdržet se obtěžování žalobce hlukem z (v žalobě uvedeného) pozemku žalovaného (případně i z jiné věci patřící žalovanému), pronikajícím na (v žalobě uvedené) nemovitost žalobce. Jestliže soud zjistí, že dochází k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům (případně, že jde o vážné ohrožení výkonu jeho práva), žalobě vyhoví; v odůvodnění rozsudku vyloží míru obtěžování, která je v dané věci přiměřená poměrům, a míru obtěžování v dané věci zjištěnou.

V dané věci se žalobci domáhají ochrany podle § 127 odst. 1 ObčZ jako vlastníci konkrétních nemovitostí (tvrdí, že jsou obtěžováni při užívání těchto nemovitostí); jsou chráněni před účinky hluku pronikajícím ze sousední nemovitosti právě na tuto konkrétní nemovitost. Rušení hlukem, jehož se má žalovaný zdržet, je v tomto případě vyjádřeno způsobem odpovídajícím § 127 odst. 1 ObčZ jen tehdy, je-li vymezeno ve vztahu ke konkrétní nemovitosti.

Pro daný případ z toho vyplývá, že pokud byla žalovanému uložena povinnost zdržet se obtěžování žalobců hlukem z provozu skateboardů na nemovitostech žalovaného bez uvedení konkrétních nemovitostí žalobců, při jejichž užívání mají být žalobci hlukem obtěžováni, pak žalovanému byla uložena povinnost nad rámec § 127 odst. 1 ObčZ.

Rozsudek odvolacího soudu byl proto z důvodu nesprávného právního posouzení věci zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 OSŘ). Za situace, kdy nebylo odvolacím soudem rozhodováno o zdržení se rušení hlukem z provozu skateboardů na hřišti žalovaného ve vztahu k žalobcům jako vlastníkům konkrétních nemovitostí, nemohl se dovolací soud pro předčasnost ani zabývat otázkou, zda jde o rušení nad míru přiměřenou poměrům. Žalobce bude třeba vyzvat k formulační úpravě petitu, odpovídající uplatněnému nároku, tj., že žalovaný se má zdržet obtěžování žalobců hlukem pronikajícím z konkrétních pozemků žalovaného na konkrétní nemovitosti žalobců. Dovolací soud ještě podotýká, že nařízení vlády č. [502/2000](#) Sb., které bylo změněno nařízením vlády č. [88/2004](#) Sb., bylo zrušeno nařízením vlády č. [148/2006](#) Sb., přičemž v § 1 tohoto nařízení není již uvedeno, že se nevztahuje na hluk z veřejného prostranství.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Smlouva o zápujčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)

- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)